

## N:o 82.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 26 april 1904.

— — — — Andra Kammaren — 27 — —

*Riksdagens skrifvelse till Konungen, i anledning af väckt motion om ändring af 47 och 48 §§ landstingsförordningen.*

(Lagutskottets utlåtande n:o 41).

### Till Konungen.

Uti 2 mom. af § 47 i förordningen om landsting den 21 mars 1862 stadgas, att de afgifter, som af landsting blifvit till uttaxering beslutade, skola i de fall, då icke några sådana särskilda bestämmelser finnas meddelade, som i 1 mom. samma paragraf omtalas, utgå i förhållande till den allmänna bevillning för fast egendom eller för inkomst af kapital eller arbete, som enhvar skattskyldig till statsverket erlägger.

Den sålunda bestämda grund för utgörande af landstingskatt skiljer sig från de i § 58 af förordningen om kommunalstyrelse på landet stadgade grunder för kommunalutskylders utgörande bland annat däruti, att enligt sistnämnda lagrum kommunalutskylder skola utgå jämväl för sådan jordbruksfastighet, för hvilken bevillning ej erlägges, hvarvid till beräkningsgrund tages det belopp, som, därest bevillning för fastigheten skulle utgå, svarar mot det taxeringsvärde, som fastigheten blifvit åsatt. Hvad sålunda stadgats beträffande jordbruksfastighet har genom lag den 2 april 1898 utsträckts att gälla jämväl kronopark, som bildats vare sig af mark, som åt kronan inköpts efter 1874 års början, eller af staten tillhörig jordbruksdomän eller del af sådan. Då nu staten enligt gällande bevillnings-

förordning är befriad från erläggande af bevillning, så följer häraf, att för vissa staten tillhöriga fastigheter erlägges kommunalskatt, men icke landstingsskatt.

Vid innevarande riksdag har enskild motionär väckt förslag om ändring af 47 och 48 §§ i förordningen om landsting i syfte att i fråga om jordbruksfastighet den skillnad, som i de särskilda författningarna blifvit i nu ifrågavarande afseende gjord beträffande grunderna för utgörande af kommunalutskylder och landstingsskatt, måtte upphöra.

Riksdagen har funnit detta förslag förtjäna beaktande. Enligt Riksdagens åsikt föreligger intet giltigt skäl för den nuvarande åtskillnaden i berörda hänseende. Äfven landstingsskatten är ju till sin natur en kommunalskatt, ehuru utgående för en större kommuns behof, och det synes därför Riksdagen rättvist och billigt, att densamma utgår efter samma grunder som annan kommunalskatt. Arrendatorerna af kronans egendommar skulle visserligen härigenom få sig ålagda afgifter, från hvilka de förut åtnjutit befrielse; men landstingsskatten torde i allmänhet icke vara af den betydelse, att detta förhållande bör väcka någon betänklighet mot den föreslagna ändringen, helst det icke lär kunna antagas, att arrendatorerna af kronans domäner i allmänhet äro i sämre ekonomisk ställning än landets själfägande mindre jordbrukare och enskilda arrendatorer, hvilka utgöra landstingsskatt. Dessutom äro väl på många ställen kronoarrendatorerna redan taxerade för inkomst af arrendet och deltaga på denna grund i landstingsskatten, hvilket emellertid ej vidare skulle äga rum, därest den ifrågasatta ändringen genomfördes.

I samband med den af motionären väckta frågan om statens skattskyldighet för jordbruksfastighet i egentlig mening torde emellertid böra tagas under öfvervägande jämväl frågan om statens skattskyldighet till landstinget för kronoparker.

Under åberopande af hvad sålunda anförts, får Riksdagen alltså anhålla, det täcktes Eders Kungl. Maj:t låta utarbета och för Riksdagen framlägga förslag till sådan ändring i förordningen om landsting den 21 mars 1862, att jordbruksfastighet, för hvilken bevillning ej erlägges, skall påföras landstingsskatt efter det belopp, som, därest bevillning för fastigheten skulle utgå, på grund af taxeringsvärdet mot sådan bevillning svarar, hvaremot inkomst af arrende för sådan fastighet ej skall vid åsättande af landstingsskatt tagas i beräkning.

Stockholm den 27 april 1904.

Med undersåtlig vördnad.

---